

Отгоре кротко гледаше зорница,
на изворъ бѣше спрѣла пролѣтъта,
преди да го закука кукувицата,
зелени буки листиха листата.

Преди да мине вѣтъръ надъ усойтъ,
въ зори подъ бѣлъ трендафилъ го приспа,
закичи горско цвѣте на твоитѣ,
и пѣсенчица стара му запя.

На бѣлъ камъкъ е заспало —
слънце да го грѣе,
яворъ сѣнка да му пази
славеи да му пѣе.

Въ жарка пладня да го гледа
алена калина,
вечеръ ястреби да сбиратъ
вѣрната дружина.

Въ ясни му очи да трѣпне
бурята и свода, —
както расна и порасна
татко му войвода.

Въ зори като мине вихрушка
и зашѣпнатъ столѣтни букаци,
ще развѣе дружина хайдушка
неразвѣнитѣ бѣли байраци.

Ще преминатъ земи и рудѣни,
луди вихри ще пѣятъ въ браздитѣ,
а надъ урвитѣ пропасть ще зине,
и куршуми ще гонятъ следитѣ.